

சஞ்சாரம் நாவல் காட்டும் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல்

தா. தரணி ^{அ, *}, ச. சுமதி ^அ

^அ தமிழாய்வுத்துறை, முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), வேலூர்-632002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The life of Nadaswara Artists showing the novel Sancharam

D. Dharani ^{அ, *}, C. Sumathi ^அ

^அ Department of Tamil, Muthurangam Government Arts College (Autonomous), Vellore-632002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
mahalakshmiarumugam2017@gmail.com

Received: 06-07-2021
Revised: 22-10-2021
Accepted: 25-10-2021
Published: 30-10-2021

ABSTRACT

Nadaswaram's Pride and Benefits and Sancharam novel as a way of showing how the lives of Nadaswara artists are situated. The novel 'Sancharam' written by Ramakrishnan has been taken as the scope of study. There are many arts in our country. This article explores how artists shape their lives through art. It describes the miracles that Nadaswara artists perform through their art and the pride, admiration and progress they achieve through it. Music is something beyond caste religions. Among those who disagree that this is the profession that this religion should do, it is said that a person of the Islamic religion became interested in Nadaswara music, learned the art, and the growth and contentment he attained through it. In the author's novel, Kalyan tells the story of one who wags his ear and listens to music, as an example of how not only human beings but also children can enjoy listening to Nadaswara music. And artists face not only pride but also many insults due to music. Artists are segregated in the name of caste and despised in many places. Although it is gratifying to see the environment in our country where science is evolving and undergoing many changes, it is unfortunate that the tools in response to artists are changing and causing unemployment for artists. It is very sad that those who invite Nadaswara artists to the show are cheating them and beating them in the stomach without giving them the money they are talking about. This causes economic problems for the artists and affects their livelihood. Such events have been explored through the characters found in the novel 'Sancharam' such as Rathinam, Bakkiri, Thannasi, Abdul Qadir, Sarakudu Latsaya, Palani.

Keywords: Nadaswaram, Nadaswara artists, Sancharam, Caste Religion, Talent.

முன்னுரை

வாழ்க்கையை வழிமொழிந்து செல்வதுதான் இலக்கியம். அந்த வகையில் இக்கால இலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். இவை உலக அனுபவத்தோடு ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. நாவல்கள் வாழ்க்கை அனுபவத்தையும், கூர்ந்து நோக்கும் கற்பனைத் திறனையும் கொண்டவையாகும். இவ்வாறான நாவல்கள் எழுதுவது பற்றி இராமலிங்கம் அவர்கள்,

"நாவல் வாழ்க்கையை அதன் பல்வேறு அம்சங்களுடன் அவற்றின் சிக்கல்களுடன் அவற்றின் பிணிப்புகளுடன் எடுத்து வாழ்க்கையின் ஜீவநாடி குன்றாமல் எழுதுவது"

என்று கூறுகின்றார் (Ramalingam, 1972). நாவலாசிரியர்கள் பலர் தம் படைப்புகளின் வாயிலாகச் சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சனைகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவர்களுள் நாவலாசிரியரான எஸ். ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் தம்முடைய சஞ்சாரம் நாவலின் மூலம் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துரைக்கின்றார். இந்நாவல் 2018 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய அகாடமி பரிசு பெற்றுள்ளது.

நாதஸ்வரம்

மனிதன் தன் உள்ளுணர்வை வெளிக்கொண்டு வரும் கருவியாகக் கலைகள் விளங்குகின்றன. 'ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் ஏய உணர்விக்கும் என் அம்மை' எனும் கம்பனின் பாடலின் மூலம் கலைகள் அறுபத்து நான்கு வகைப்படும் என்பதை அறிகின்றோம். இந்த அறுபத்து நான்கு கலைகளில் இசைக் கருவிகள் இசைக்கப்படுவது ஒரு கலையாகும் (Sivasankar, & Alagusevum, 2021). நாதஸ்வரம் என்பது ஒரு இசைக்கருவி. இதை தேவலோக வாத்தியம் என்றும் அசுர வாத்தியம் என்றும் கூறுவர். கீர்த்தனை, பல்லவி முதலிய சங்கீதங்கள் இதன் வழியே வாசிக்கலாம். பேரறிஞர் அண்ணாதுரை அவர்கள்,

"வெளிநாட்டு நூறு இசைக் கருவிகளிலிருந்து வெளிவரும் நாத வெள்ளத்தை தமிழ்நாட்டு இசைக்கருவியான ஒரு நாதஸ்வரத்தில் காணலாம்"

என்று நாதஸ்வரத்தின் பெருமையினைக் கூறியுள்ளார் (Vaithilingam, 1996). நாதஸ்வரம் மங்கலமான இசைக் கருவியாகக் கருதப்படுவதால் பொதுவாக அனைத்து வகையான சுபநிகழ்ச்சிகளிலும் இதற்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு. பல பெரிய கோவில்களில் தினந்தோறும் இசைக்கப் படுகின்றது. இந்த இசைக் கலையை தொழிலாக செய்து வரும் கலைஞர்கள் பலர் உள்ளனர். இது போன்ற நாதஸ்வரக் கலைஞர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி கூறும் நாவலாக சஞ்சாரம் விளங்குகிறது.

ரத்தினம்

ரத்தினம் ஒரு நாதஸ்வரக் கலைஞராவார். நாற்பத்தைந்து வயதும், ஆறடிக்கும் அதிகமான உயரம் கொண்டவர். நெற்றி நிறைய திருநீறு, எண்ணெய் தடவிய நீண்ட தலைமுடி, இரண்டு கைகளிலும் மின்னும் மோதிரங்கள், வேஷ்டியும், சில்க் ஜிப்பாவும் அணிந்த தோற்றம். இப்படியாக நாவலாசிரியர் ரத்தினத்தை நமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறார். ரத்தினம் அணிந்திருந்த மோதிரங்கள் அனைத்தும் அலங்காரத்திற்கான அணியப்பட்ட கல் மோதிரங்கள், ஏனெனில் தங்க மோதிரம் வாங்கும் அளவிற்கு அவருக்கு வருமானம் கிடைப்பதில்லை. நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள இதுபோன்ற அலங்காரங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது. திருவிழாக்கள், திருமணங்கள், பெரிய கச்சேரி போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களை அழைப்பது வழக்கம். வழக்கம் போல் ஒரு நாள் ரத்தினம் தனது நாதஸ்வரக் குழுவுடன் திருமணம் ஒன்றில் வாசிப்பதற்குச் செல்கின்றார். கச்சேரி வாசிப்பிற்குப் பனிரெண்டாயிரம் பேசிவிட்டு ஐந்தாயிரம் மட்டுமே திருமண வீட்டார் கொடுக்கின்றனர். அப்பணத்தை ரத்தினம் வாங்க மறுக்கவே திருமண வீட்டார்,

"நீங்க வாசிச்சி கிழிச்ச கிழிப்புக்கு இதுவே ஜாஸ்தி. மொத்தமே அரைமணி நேரம் ஊதியிருக்க மாட்டீங்க. இதுக்கு ஐயாயிரம் போதும்"

இவ்வாறு கூறி அவர்களை அவமானப்படுத்தி பேசிய தொகையையும் கொடுக்காமல் அனுப்புவார்கள் (Ramakrishnan, 2019). கச்சேரிக்கு அழைக்கும் கலைஞர்களுக்குப் பணத்தைவிட அவமானங்களே அதிகமாகக் கிடைக்கின்றது. இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் ரத்தினம்,

"அவமானங்களுக்குப் பயந்தால் எப்படி வாழ்வது? யார் தான் அவமானப்படவில்லை. ஆளுக்கு ஒரு விதம். காசிருப்பவன் யாரையும் அவமானப்படுத்த யோசிப்பதேயில்லை"

என்று கூறி தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்த கலைஞர்களையும் சமாதானம் செய்வார் (Ramakrishnan, 2019). அவமானங்களைப் பலமுறை அனுபவித்திருக்கின்றார் என்பதையும் அவருடைய வயது ரத்தினத்தைப் பக்குவமடையச் செய்துள்ளது என்பதையும் உணரமுடிகிறது. தேர்தல் வரும் நாட்களில் அரசியல்வாதிகளைவிட நாதஸ்வர கலைஞர்கள் தான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடை கின்றனர், அதற்கு காரணம் உண்டு. ஒரு நாளைக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து கச்சேரிகள் கிடைக்கும். இதனால் கை நிறைய பணம், பிரியாணி பொட்டலம், மதுபாட்டில்கள் என அனைத்தும் தருவார்கள். இதுபோன்ற காலங்களில் தேவையான பணத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை ரத்தினம்,

"தேர்தல் நாட்களில் துட்டுப் பார்க்க முடியாதவன் வேறு எப்போதும் சம்பாதிக்க முடியாது"

எனக் கூறுவார் (Ramakrishnan, 2019). ரத்தினம் கூறுவதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கின்றது. நாதஸ்வரக் கலைஞர்களுக்கு, ஆண்டு முழுவதும் வருமானம் கிடைப்பதில்லை. சுபநிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் நாட்களில் மட்டுமே அவர்களுக்குப் பணம் கிடைக்கின்றது. மற்ற நாட்களில் அவர்களுடைய வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படுகின்றது என்பதை நாவலில் ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

பக்கிரி

பக்கிரி ஒரு நாதஸ்வரக் கலைஞராவார். உறுதியான உடற்கட்டையும், தட்டையான தலை முடியையும் கொண்ட இருபத்தியெட்டு வயது இளைஞர். பொருட்காட்சியில் பரிசாகக் கிடைத்த மினுமினுக்கும் தங்கநிற ஜிப்பாவும், நெற்றியில் குங்குமமும், திருநீறும் வைத்துக் கொண்டு காட்சியளிப்பார். தன்னுடைய இடது கையில் தங்க நிற கைகடிகாரம் கட்டியபடி தனி அழகுடன் திகழ்பவர். பக்கிரிக்கு மீசை வைத்துக்கொள்ள மிகவும் ஆசை. ஆனால் நாயனக்காரர்கள் மீசை வைக்கக் கூடாது என்று அவனுடைய தாத்தா கூறியதிலிருந்து மீசை வளர்ப்பது கிடையாது. பக்கிரி கச்சேரியில் நாதஸ்வரம் வாசிக்கும் போது, கூட்டத்தில் தன்னைக் காணும் பெண்களை நோட்டம் விடுவதும் அவர்களைக் கவரும் வகையில் நாதஸ்வரத்தை யானை தும்பிக்கை நீட்டுவது போல உயர்த்தி வளைவு போட்டபடியே வாசிப்பான். நாதஸ்வரம் வாசிப்பில் மிகவும் திறமையானவன் பக்கிரி. அவனுடைய இசையைக் கேட்பவர் காதுகள் குளுமையுடனும், நளினத்துடனும் நிரம்பியிருக்கும். நாதஸ்வரம் கையில் வந்ததும் அனைத்தையும் மறந்து வாசிப்பில் இறங்கி விடுவான்.

"வாசிப்பில் ஆழ்ந்து விட்டால் உடலே இல்லாமல் போய் விடுகிறது என்பதை அவன் நன்றாக உணந்து கொண்டிருந்தான்."

நாதஸ்வர இசையின் மீது பக்தியும், ஈடுபாடும் கொண்டவனாக விளங்கினான் (Ramakrishnan, 2019). ஒருநாள் மேடையில் மோகனம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தபோது இறந்த அவனுடைய தாயின் நினைவுகள் வரத் தொடங்கியது. கண்கள் கலங்கியபடி கச்சேரி செய்து கொண்டிருந்தான். அன்றைய தினம் அவன் மட்டுமல்லாது அவனுடைய வாசிப்பைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மக்கள் அனைவரின் கண்களிலும் தாரை தாரையாக தண்ணீர் வழிந்தோடியது. அத்தருணத்தில் கூட்டத்தில் பக்கிரியின் வாசிப்பைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர் அவன் அருகில் வந்து,

"தம்பி உன் வாத்தியத்தைக் கேட்டு மூச்சு அடைச்சி போச்சிப்பா இந்த மோகனத்தைக் கேட்டுகிட்டே செத்துப் போயிடலாமுனு இருக்கு. அபாரம் இந்த பிச்சைக்காரப் பயகிட்ட குடுக்கிறதுக்கு பெரிசா ஒண்ணுமில்லை இதை வெச்சிக்கே" (Ramakrishnan, 2019)

என்று கூறி இருபத்தைந்து பைசா நாணயத்தை எடுத்து பக்கிரியின் முன்னால் வைத்து விட்டு காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தார். வயதில் மூத்தவராக இருப்பினும் ஒரு உண்மையான கலைஞனைப் பாராட்டும் இந்த சம்பவத்தை ஆசிரியர் நாவலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

ஒருநாள் பக்கிரி தன்னுடைய அக்காள் வீட்டிற்குச் செல்கின்றான். அவன் காதில் நாதஸ்வரம் வாசிக்கும் இசையின் சப்தம் கேட்கிறது. உடனே இசை ஒலிக்கும் திசையை நோக்கி சென்றபோது அது கோவிலிலிருந்து வாசிக்கப்படுகின்றது என்பதை அறிந்து அருகில் சென்று பார்த்து அதிர்ச்சி

அடைகின்றான். அங்கு இயந்திரத்தின் மூலம் நாதஸ்வரம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு இருந்தவர்களிடம் விசாரித்த போது அவர்கள் பக்கிரியிடம்,

"இந்த மெஷினை வச்ச பிறகு கோவில்ல வாசிக்கிற நாயனக்காரங்களுக்கு வேலை இல்லாம போயிடிச்சி"

இவ்வாறு கூறுகின்றனர் (Ramakrishnan, 2019). பக்கிரி போன்ற உண்மையான கலைஞர்கள் பலர் இருந்தபோதும், காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களுக்கு வேலையில்லாமல் அவர்களுடைய வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படுவதை ஆசிரியர் இதன் மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

தன்னாசி

தன்னாசி மேலையூரைச் சேர்ந்த பார்வையற்ற நாயனக்காரர். திருமாபுரத்தில் வணிக குலத்தில் பிறந்த அவரை, கண்பார்வையற்றவர் என்று அறிந்த அவரின் தந்தை வேலைக்காரியிடம் வளர்ப்பதற்காகக் கொடுக்கின்றார். தாயின் அன்பும் ஆதரவும் மட்டுமல்லாது பசி நேரத்திற்குப் பாலும் உணவும் கூட சரிவர கிடைக்காமல் கூடையில் அடைக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவர் தன்னாசி. ஒருநாள், காற்றின் வழி நாதஸ்வர இசையைக் கேட்கின்றார். அந்த இசை அவருடைய மனதிற்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அதை எப்படையாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாதஸ்வரக் கலைஞர் தென்பாடியார் காலில் விழுந்து வணங்கி நாதஸ்வரம் கற்கிறார். காம்போதி வாசிப்பதில் இவரை மிஞ்ச எவரும் இல்லை என்ற நிலைக்கு உயர்ந்த தன்னாசி ஒரு அலங்காரப் பிரியரானார்,

"இரண்டு கைகளிலும் மோதிரம். விலை உயர்ந்த பட்டு ஜிப்பா பட்டு வேஷ்டி. கழுத்தில் இரண்டு தங்கச்சங்கிலிகள். வெள்ளி பொடி டப்பா. கறுப்பு கண்ணாடி. அவர் ஊன்றி நடக்கும் கைக்கோளின் முனையில் கூட வெள்ளிப்பிடி தான் போட்டப்பட்டிருந்தன. தினமும் பன்னீரில் தான் குளிப்பார்"

இப்படியாக வாழும் அளவிற்கு நாதஸ்வர இசையின் மூலம் பணமும், புகழும் சேர்த்த ஓர் பார்வையற்றவராய் இருப்பினும் அவர் அனுபவிக்காத இன்பமே இல்லை என்று சொல்லலாம் (Ramakrishnan, 2019). தன்னாசிக்கு தெரியாத தாசிகளே கிடையாது. ஒரு முறை தாசியின் வீட்டில் தங்கியிருந்த போது அவ்வீட்டில் நாய் குரைத்துக் கொண்டே இருந்தது. அப்போது அவர் தனது நாதஸ்வர இசையால் நாயின் வாயை கட்டினார். தன்னுடைய பசியைப் போக்க வாழைத் தோட்டத்தில் காய்களைப் பழுக்கச் செய்தார். அம்மை நோய் ஏற்பட்ட பண்டாரம் வீட்டுச் சிறுமிக்கு உடல் முழுவதும் முத்து முத்தாக இருந்ததை நாதஸ்வரம் வாசித்து சுத்தம் செய்தார்.

"இன்றும் அம்மை வந்தவர்களைக் கோவில் திடலில் படுக்க வைத்து நாதஸ்வம் வாசிப்பது நடக்கவே செய்கிறது."

ஒருநாள் பணம் கொண்டு வரவில்லை என்ற காரணத்திற்காக தாசி அமிர்தவல்லி தன்னாசியை வெளியே தள்ளி கதவைச் சாத்தினாள் (Ramakrishnan, 2019). அதற்காக தன்னாசி நாதஸ்வரத்தை வாசித்து உடல் முழுவதும் பாம்பு கடித்ததுபோல் நீலமாக்கினார். கண்கள் சொருகிக் கொண்ட நிலையில் பணிப்பெண் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கி வேறு ராகம் வாசித்து அவளை நலமாக்கினார். நாதஸ்வரம் வாசிப்பதில் மிகவும் திறமையான ஒருவர் தன்னாசி. இப்படியாக வாழ்ந்த அவருக்கு சிறிது காலம் கழித்து பக்கவாதம் ஏற்பட்டு இடது கை செயலிழந்து விடுகின்றது. அவருடைய வைத்தியத்திற்கு கடன்பட்டு அதை அடைக்க முடியாமல் கடன் கொடுத்தவர்கள் அவரை வீட்டை விட்டுத் துரத்துகின்றனர். அவரின் மீது ஒருவரும் பரிதாபம் காட்டாத நிலையில் வீணை செளந்தரம்மாள் என்பவள் தன்னாசிக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பதுடன் அவரைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ளவும் விரும்புகின்றாள். அதற்கு தன்னாசி,

"இப்போ நாதஸ்வரத்தை கையில் பிடிக்க முடியாது. என்னை போயி எதுக்குக் கட்டிகிடுறே"

இவ்வாறு கேட்க, அதற்கு செளந்தரம்மாள்,

"நீ வசதியா இருந்தப்போ ஆயிரம் பொம்பளைக வந்து இருப்பாங்க. நீ தெருவுல கிடந்தா ஒருத்தியும் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டா. ஆனா இந்த சௌந்திரம் அப்படியில்லை. நான் உன்னை கட்டிக்கிறேன்யா"

என்று கூறுகின்றாள். இருவருக்கும் திருமணம் நடைபெறுகின்றது (Ramakrishnan, 2019). ஒன்றரை வருடம் மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை செல்கின்றது. ஒருநாள் படுக்கையிலேயே அவருடைய உயிர் பிரிகின்றது. தன்னாசியின் நினைவாக மடத்தையும், சமாதியையும் கட்டுகின்றாள் சௌந்திரம்மாள். சமாதியைக் காணவரும் நாயனக்காரர்கள் அவரின் நினைவாக நாதஸ்வரம் வாசிக்கின்றனர். பார்வையற்ற குழந்தையாக பிறந்து, சிறுவயதில் மிகவும் துன்பத்துடன் வளர்ந்த தன்னாசிக்கு நாதஸ்வர இசையின் மூலம் பணமும் புகழும் அடைந்து பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தும் கதாபாத்திரமாக ஆசிரியர் நாவலில் காட்டியுள்ளார்.

அப்துல் காதர்

போலியோவால் கால்கள் பாதிக்கப்பட்டு பள்ளிக்குச் செல்ல முடியாமல் வீட்டிலேயே முடங்கியவர் அப்துல்காதர் என்கிற அபு. அபுவின் வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும் கோவிலில் காலையிலும், மாலையிலும் தினந்தோறும் நாதஸ்வரம் வாசிப்பார்கள். அந்த இசையை ரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான் அபு. நாதஸ்வரம் வாசிப்பதை நேரில் சென்று காண ஆவலுடன் இருந்தான். தன்னைக் கோவிலுக்கு உள்ளே விட மாட்டார்கள் என்று எண்ணி, அவனுடைய தம்பி அன்வரிடம் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அன்வர் அவனை, அழைத்து கோவிலுக்கு வெளியே அமர வைத்தான். நாயனக்காரர்கள் கோவிலை விட்டு வெளியில் வரும்போது அங்கு அமர்ந்திருந்த அபுவைப் பார்த்தார்கள். சட்டையில் இருந்த பத்து பைசாவை அவனிடம் நீட்டினார்கள். அதை வாங்க மறுத்த அபு, தான் கோவிலுக்குள் வர விரும்புவதாகக் கூற, அவனுடைய நெற்றியில் பட்டை அடித்து பெயரை ஆறுமுகம் என்று மாற்றி கோவிலினுள் தூக்கிச் செல்கின்றனர்.

"முதன் முறையாக கோவில் படிகளைத் தாண்டி உள்ளே சென்றான். சந்தோஷமாக இருந்தது. பெரிய பிரகாரம். அதனுள் ஒரு யானை நின்று கொண்டிருந்தது. அதைத் தாண்டி அவன் போன போது உயரமான படிக்கட்டுகள் இருந்தன."

இவ்வாறு கோவிலின் அமைப்பையும் அழகையும் ரசித்தபடி இசை ஒலிக்கும் இடத்திற்கு செல்கிறான் அபு. கண்ணையா என்ற கலைஞர் (Ramakrishnan, 2019). அவனுக்கு நாதஸ்வரம் கற்றுத் தருகின்றார். தொடர்ந்து நாதஸ்வரம் கற்க வீட்டில் பல எதிர்ப்புகள் வருகின்றது. அவையனைத்தையும் கடந்து ஆறு வருடங்கள் காரைக்காலில் நடேசக் கம்பனிடம் நாதஸ்வரம் கற்றுக் கொண்டு முதன்முறையாக அம்மன் கோவிலுக்கு வாசிப்பதற்காகச் செல்கிறான் அபு.

"முதன் முறையாக மாரியம்மன் கோவில் தீமிதி விழாவிற்கு வாசிப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டான். அன்று அபு மனதிலிருந்த வலியும் வேதனையும் ஒன்று திரட்டி உருக உருக வாசித்தான். கண் விழித்துப் பார்த்த போது முந்நாறு நானூறு பேர் சுற்றிலும் நின்று கை தட்டினார்கள். அபு அன்றைக்கு அடைந்த ஆனந்தம் அளவில்லாதது.

நாதஸ்வரத்தை முதன்முதலில் மேடையில் வாசித்ததும், மக்கள் அதனை ரசித்துப் பார்த்ததும் அபுவிற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை கொடுத்தது (Ramakrishnan, 2019). மேலும் பிறப்பில் இஸ்லாமியராக இருந்து தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலையான நாதஸ்வரத்தைப் பயின்று பெரிய வளர்ச்சியடைகிறார் அபு. கோவிலின் உள்ளே தன்னை விடமாட்டார்கள் என்று நின்றுவிடாமல் நெற்றியில் பட்டைப் போட்டும், பெயரை ஆறுமுகம் என மாற்றியும் உள்ளே செல்கிறார் அபு. கண்ணையா எனும் நாயனக்காரர் அபுவின் வாழ்க்கையை மாற்ற முதல் முயற்சி செய்தவர். இசை சாதி மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை என்பதை நாவலில் ஆசிரியர் காட்டியிருப்பது பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்றது.

சரக்கூடு லட்சய்யா

லட்சய்யா என்பவர் அரட்டானம் சிவன் கோவிலில் நாயனம் வாசிப்பவர். நீண்ட கை விரல்களும், எலும்பும் தோலுமாக உள்ள உடல் அமைப்பையும் கொண்டவர். ஐம்பது வயதுடைய நாயனக்காரர். ஆறு தலைமுறையாக லட்சய்யாவின் குடும்பம் தான் கோவிலில் வாத்தியக்காரர்கள் இதன் காரணமாக, தேரடியை ஒட்டி சிறிய வீடும் அரைக்காணி நிலமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அரட்டானம் கோவிலில் வைர வைரீரியங்கள், உற்சவமூர்த்தி சிலைகள் யாவும் மரப்பெட்டியில் ரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு முறை மாலிக்கபூர் என்பவர் தனது படைகளுடன் அரட்டானம் சிவன் கோவிலுக்குக் கொள்ளை அடிக்க வருகின்றார். அவருடைய வருகையை அறிந்து ஊர் மக்கள் அனைவரும் பயந்து ஊரை விட்டுச் சென்று விடுகின்றார். லட்சய்யா மட்டும் ஒற்றை ஆளாக கோவிலிலேயே இருக்கின்றார். காரணம்,

"இத்தனை காலம் கோவில் தயவில் வாழ்ந்து விட்டு எங்கிருந்தோ மாலிக்கபூர் உருவானதைக் கண்டு பயந்து ஓடுவது முறையில்லை என்று அவர் எப்போதும் போலவே சந்நிதி முன்பாக உட்கார்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்"

கொள்ளையடிக்க வந்த மாலிக்கபூர் கோயிலின் முன் நின்று கொண்டிருந்தபோது ஒரு சங்கீதம் கசிந்து வருவதை உணர்ந்தார் (Ramakrishnan, 2019). அந்த இசை மிகவும் ஆனந்தமாய் இருந்தது. உள்ளே சென்று லட்சய்யா வாசித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த மாலிக்கபூர் அவரிடம்,

"யாருக்காக நீ வாசித்து கொண்டிருக்கிறாய்"

என்று கேட்க, அதற்கு லட்சய்யா கைலாசநாதருக்காக என பதில் கூறினார். கல்லிற்கு இசைக் கேட்குமா என கேட்ட மாலிக்கிடம் லட்சய்யா,

"நிச்சயம் கேட்கும் இந்தக் கல்யாணை கூட இசையைக் கேட்டு காதை அசைக்கும்"

என்று கூறினார் (Ramakrishnan, 2019). நாதஸ்வரம் இசைத்து யானையின் காது அசைந்தால் இந்த கோவிலில் கொள்ளையடிக்காமல் சென்றுவிடுவதாக லட்சய்யாவிடம் மாலிக்கபூர் வாக்கு கொடுக்கின்றான். இதற்கு ஒப்புக்கொண்ட லட்சய்யா மனதினால் கைலாசநாதரை வணங்கி, தாயின் பரிவை அளித்து தன்னம்பிக்கையைத் தரக்கூடிய கல்யாணி ராகத்தை வாசித்து அதன் உக்கிரத்தைக் கோவில் முழுவதும் நிரப்பச் செய்கின்றார். இசையைக் கேட்டு கல் யானையின் காதுகள் காற்றில் இலை அசைவது போல் அசைந்து கொண்டிருந்தது, நாதஸ்வர இசை நிறுத்தப்பட்டதும் யானையின் காதுகள் அசைவை நிறுத்தியது. இதைக் கண்ட மாலிக்கபூர் ஆச்சரியமடைந்து யானையின் காதுகள் கற்களால் செய்யப்பட்டது தானா? என சோதிக்க உடனிருப்பவரை அழைத்து யானையின் காதுகளை உடைக்கச் செய்கிறார். காதுகள் உடைந்தது. அப்போது லட்சய்யா,

"இங்குள்ள ஒவ்வொரு சிற்பமும் கண் திறக்கவும் செய்யும், வாய் விட்டு சிரிக்கக் கூடச் செய்யும் அதைக் காட்ட வேண்டுமா"

என்று கேட்கின்றார் (Ramakrishnan, 2019). இவையனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாலிக்கபூர் பயந்து, முன்பு கூறியது போல் கோவிலில் கொள்ளையடிக்காமல் சென்றுவிடுகிறார். கற்களால் செய்யப்பட்ட யானை சிலை நாதஸ்வர இசைக்குக் காதசைத்து இரசித்ததிலிருந்து அது ஒரு பண்பாட்டு இசை என்பதையும் தெய்வீக இசை என்பதையும் ஆசிரியர் நாவலில் உணர்த்தியுள்ளார்.

பழனி

பழனி தவில் வாசிப்பவர். ஐம்பத்தைந்து வயதிருக்கும். இரண்டு மகன்கள். பழனி பத்து வயது முதல் ஆஸ்துமா நோயால் பாதிப்படைந்தவர். கவலையினாலேயே தலைமுடி அனைத்தும் நரைத்து விட்டதாகக் கூறிக் கொள்வார். பழனி தன்னுடைய குழுவினருடன் கூலக்கருப்பசாமி கோவிலுக்கு கச்சேரி செய்ய செல்கின்றார். அங்கு திருவிழாவில் மூதூர்காரர்களுக்கும், பணங்குலத்துகாரர்களுக்கும் இடையே பிரச்சனை ஏற்படுகின்றது. இரு ஊருக்கும் பிரச்சனை நடைபெறும் பொழுது நாதஸ்வரம் வாசித்ததற்காக நாயனக்காரர்களைத் தவறான வார்த்தையால் திட்டி, அவர்களின் சாதியைக் கேட்டு

அவமானப்படுத்துகின்றனர். இதைப்பார்த்துக் கோபமடைந்த நாயனக்காரரிடம் நாதஸ்வரத்தின் மகிமையினை பழனி,

"நீயும் நானும் இந்த வாத்தியத்தோட மகிமையை உணர்ந்திருக்கோம். இன்னும் நிறைய பேருக்கு இதோட மகத்துவம் புரியலை. தாய்ப்பாலுக்கு மிஞ்சி எதுவுமில்லைனு சொல்லுவாங்க அப்படி இசைக்கு தாய்ப்பாலு நாதஸ்வரம் தான்பா. பேச்சுக்கு சொல்லலை. இது சாமி சத்தியம்"

இவ்வாறு கூறுகின்றார் (Ramakrishnan, 2019). தங்களுடைய பெருமை வாய்ந்த கலையைப் பற்றி கூறி, சமாதானம் செய்து வைக்கிறார் பழனி. ஒருநாள் திருமணக் கச்சேரிச் செய்வதற்கு பழனியும், நாயனக்காரர்களும் வடமங்கலத்திற்குச் செல்கின்றனர். அத்திருமணத்தில் மேடையில் அறத்தமிழன் என்பவர் மணமக்களை வாழ்த்தி பேசிக் கொண்டிருந்தார். திருமணத்தில் வாசித்துக் கொண்டிருந்த நாயனக்காரர்களைப் பற்றி அறத்தமிழன் அவர்கள் மேடையில்,

"மாறி வரும் காலத்தில் இதுபோல நாதஸ்வரம் மேளம் போன்றவற்றிற்கு வீண் செலவு செய்யக்கூடாது. இது கம்ப்யூட்டர் யுகம் இன்னும் எதற்கு மேளம் நாதஸ்வரம். இவற்றை முதலில் ஒழித்துத் தலைமுழுக வேண்டும்"

இவ்வாறு தன்னுடைய புதிய சிந்தனையை முழங்கிக் கொண்டிருந்தார். இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பழனி,

"கம்ப்யூட்டர் உலகத்தில் ஆம்பளையும் பொம்பளையும் தானே கல்யாணம் பண்ணிக்கிடுறாங்க. ஒருத்தனும் கழுதையை கட்டிக்கிடலை பேச வந்துட்டான் பேச்சு"

என்று கோபமாகத் திட்டினார். பிறகு கச்சேரி முடிந்து, உணவருந்தச் செல்கின்றனர். சென்ற இடத்தில் இடம் பிடித்து உட்காரும் சமயத்தில் அங்கிருந்த ஒருவர்,

"ஏம்பா நீங்களும் எங்க கூட ஜோடி போட்டு சாப்பிட வந்துட்டா எப்படி, எந்திரிச்சி மண்டபத்துப் பின்னாடி போங்க"

என்றார். அதற்கு பழனியுடன் இருந்த நாயனக்காரர் நாங்கள் ஏன் பின்னாடி செல்ல வேண்டும் என்று கேட்டதற்கு,

"அது தான் முறை சாதி வழக்கம்"

என்று ஒரு பெரியவர் கூறினார். அப்படியென்றால் எங்களுக்கு சாப்பாடு வேண்டாம் என்று நாயனக்காரர்கள் கூறியதைக் கேட்டு அந்த பெரிய மனிதர்,

"உங்களை யாரு சாப்பிட சொல்லி கூப்பிட்டது சோற்றைக் கண்ட நாய் மாதிரி நீங்களா தான் வந்து நிக் குறீங்க"

என்று கூறுகின்றார் (Ramakrishnan, 2019). இவ்வாறு நாதஸ்வரக் கலையின் மகிமையை உணராதவர்களாய், கலைஞர்களின் சாதியைக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் பந்தியில் சமமாக உணவருந்தக் கூட முடியாத நிலையினை நாவலில், ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் (Moovendhan, 2021).

முடிவுரை

நமது கிராமங்களின் உயிர்நாடியாக இசைக்கலைகள் விளங்குகின்றது. இதில் நாதஸ்வரக்கலை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. அன்றைய சூழலில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் பெரும் மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரியவராகத் திகழ்ந்தனர். விஞ்ஞானம் வளர வளர காலமாற்றத்தினால் பல புதிய வாத்தியங்கள் தோன்றல்களினால் நாதஸ்வரக் கலைகளுக்குப் பின்னடைவு ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாகக் கலைஞர்கள் நாளடைவில் பெரும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களுக்கு ஆளானார்கள். மேலும் அவர்களுக்கு உரிய மரியாதையும் கிடைப்பதில்லை. நாதஸ்வரக் கலைஞர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட விருந்தோம்பலும் சாதி முறையில் அளிப்பதை நாவலில் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். உணவு வழங்குதல் என்பது ஒரு சிறந்த பண்பாடாகும். அதிலும் கலையை வளர்க்கும் கலைஞர்களுக்கு

உணவளிப்பது நமது கடமையாகக் கருதப்பட வேண்டும். தற்போது கொரானா காலகட்டத்தில் திருவிழாக்கள், திருமணங்கள், கச்சேரிகள் என்று எதுவும் நடைபெறாத நிலையில் இதையே வாழ்வாதாரமாக நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கலைஞர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பாரம்பரியக் கலைகளையும், கலைஞர்களையும் பேணிக் காப்பது நமது கடமையாகும். நாதஸ்வரக் கலையை நேசிப்போம், கலையை வளர்ப்போம்.

References

- Moovendhan, P.S., (2021) Regionalism and mythology in 'Sancharam' Novel, International Research Journal of Tamil, 3(S-1), 114122. <https://doi.org/10.34256/irjt21s118>
- Ramakrishnan, S., (2019) Sancharam, Desanthiri Pathippagam, Chennai, India.
- Ramalingam, M., (1972) Novel Ilakkiyam, Tamilputhakalayam, Chennai, India.
- Sivasankar, S., & Alaguselvam, A., (2021) Beautiful Neduvangiyam also known as Nagasuram, International Research Journal of Tamil, 3(2), 65-69. <https://doi.org/10.34256/irjt2129>
- Vaithilingam, S., (1996) Thamizh Panpaattu Varalaru, Annamalai University, Chidambaram, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License